

Mere virkelighed

A KIND OF LOVING („En slags kærlighed“). Prod.: Vic/Waterhall 1962. Instr.: John Schlesinger. Manus: Willis Hall og Keith Waterhouse efter Stan Barstows roman. Foto: Denys Coop. Dekor.: Ray Simm. Klipping: Roger Cherrild. Musik: Ron Grainer. Medv.: Alan Bates, June Ritchie, Thora Hird, Bert Palmer, Gwen Nelson, Malcolm Patton, Pat Keen, David Mahlowe, John Ronane, David Cook, Jack Smethurst, James Bolam, Michael Deacon, Norman Heyes.

Dokumentaristen *John Schlesinger*, som vi kender fra den fine „Terminus“ om tilværelsen afspejlet gennem et døgn på en banegård, lægger sig med sin spillefilmdebut straks på den nye realistiske linje. Og det er godt at kunne konstatere, at „En slags kærlighed“ knytter sig mere til *Reisz'* ene film end til *Richardsons* mange. Det klichéprægede og den farlige dyrkelse af miljøets tristesse, som f. eks. svækkede „En duft af honning“, har Schlesinger helt undgået. „En slags kærlighed“ søger smukt og fint fornemmende at udvide virkelighedsbeskrivelsen i engelsk film. Som de andre søger den at skildre individets tilpasningsvanskeligheder i et småskåret samfund, hvor drømmene er henvist til at materialisere sig i en sød, fornuftig pige, et fagforeningsforsikret job, et rækkehus, et TV-apparat og måske en lille bil. Der er mindre vitalitet og protest i *Alan Bates'* Vic end i *Finneys* Arthur, thi Vic har endnu sværere ved at finde sig selv. Hvor Arthur var forankret i arbejderklassen, er Vic fra et arbejderhjem, men selv er han funktionær, teknisk tegner, og hans pige, kontordame i samme virksomhed, tilhører fuldt og helt småborgerskabet. Den erotiske usikkerhed mellem de to er blandet op med forskellene i livsform. De sociale implikationer spiller en større rolle i den engelske film end f. eks. i „Weekend“, men begge film handler primært om at blive voksen, om at bringe sine krav til tilværelsen i overensstemmelse med den tilværelse, som vi nu engang har fået udleveret. Schlesinger beskriver og kommenterer med indfølelse og fin antydning og holder hele tiden personerne helt fast i deres indbyrdes og sociale sammenhæng.

Et fremherskende træk i de nyere engelske film er misogynien. Hovedpersonen er manden, og pigerne repræsenterer småborgerligheden, det, der vil stække manden. *June Ritchies* Ingrid adskiller sig ikke fra normen, Schlesinger har tværtimod ikke søgt at glamourisere hende på nogen måde, men alligevel kommer „En slags kærlighed“ positivt videre, idet den

tydeligt placerer et ansvar hos den ubesluttsomme mand. Schlesingers objektivisme i analysen har sværest ved at holde i portrættet af svigermoderen, og mod slutningen synes filmens og personernes problemer nok at være lidt for kunstigt opretholdt. Vi kommer i betænkelig grad nær svigermorkarikaturen. Det er så tydeligt, fordi Schlesinger ellers viser så stor finhed i den psykologiske karakteristik og helt nøgternt lader alle nuancerne i forholdet mellem de unge tone frem. Filmen præsenterer ikke den store tragik, men afspejler med kunstnerisk holdning et stykke virkelighed, plæderer for en accept af hverdagen. Og Schlesinger gør det med en klar, moden naturalitet i en næsten anonym stil, godt støttet af *Denys Coops* rolige og konkrete foto, og godt støttet af det naturlige spil med Bates og Ritchie som selvfølgelig hovedpersoner.

Måske kan det i længden blive betænkeligt, at den engelske nyrealisme er så stærkt miljøafgrænset, men „En slags kærlighed“ er dog beundringsværdig for den konsekvens, ærlighed og præcision, hvormed den præsenterer endnu et stykke virkelighed.

Ib Monty.

Et menneske

MIDT I OG UDEFOR. Prod.: Ole Gammeltoft og Minerva Film 1962. Instr., manus, og klipping: Ole Gammeltoft. Foto: Morten Find. Medv. Oscar Petersen m. fl.

I modsætning til 1962's to opmuntrende danske spillefilm „Dilemma“ og „Weekend“, der jo ikke blev til i uopmærksomhed fra pressens side, må *Ole Gammeltofts* „Midt i og udenfor“ siges at være født i dølgsmål. Og dog er den inden for vor hjemlige kortfilmproduktion ikke mindre usædvanlig eller stimulerende, end de to andre film er det inden for spillefilmen. „Midt i og udenfor“ er ikke en film, der slår en om kuld, den er stiltfærdig, næsten tyst, men den har følelse, den er levende, og den er væsentlig uden at være selvretfærdig eller selvforelsket. Den ligner kort sagt ikke andre danske kortfilm. Dens hovedperson er Oscar, *Oscar Petersen*, måske bedre kendt under øgenavnet „Skipper Skræk“, en af dem, som vi kalder originaler, og som vi af og til kan